

ĎÁBLŮV STŮL

PRESTON
DOUGLAS &
CHILD
LINCOLN

ĎÁBLŮV STŮL

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2022 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Diablo Mesa*
(First published by Grand Central Publishing, a division
of Hachette Book Group, Inc., New York, USA)
přeložila © 2022 Jana Kordíková
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-622-4
ISBN ePUB: 978-80-7595-623-1
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-624-8
ISBN PDF: 978-80-7595-625-5

*Montagueovi Rhodes Jamesovi,
nositeli Řádu za zásluhy,
jako výraz uznání*
QUIS EST ISTE QUI VENIT?

1

DOKTORKA MARCELLE WEINGRAUOVÁ, ředitelka Archeologického institutu v Santa Fé, pomalu položila ruce na obrovskou naleštěnou desku stolu, který měla před sebou. Pak s podobnou rozvážností sáhla po tenké hnědé obálce, kterou si přitáhla k sobě prsty s dokonale upravenými nehty. Nora Kellyová si všimla, že i ty nejobyčejnější pohyby v podání Weingrauové vypadaly jako pečlivě promyšlené. Ale od té doby, co Weingrauová přijala místo ředitelky, si na to už zvykla a pochopila, že to nemá brát ani jako povzbuzení, ani jako důvod ke znepokojení, tedy většinou.

Právě teď se Weingrauová na Noru široce a vřele usmála. „Dnes ráno jsem si vás sem pozvala,“ prohlásila, „protože se nám naskytla příležitost. Úžasný nový projekt – vlastně přímo mimořádný. A my bychom s Connorem byli rádi, kdybyste se ujala jeho vedení.“

Noru zaplavila úleva. Nebyla si jistá, proč přesně si ji k sobě ředitelka dnes ráno zavolala. Od té doby, co ji v říjnu přeskočila a slíbeného povýšení se místo Nory dočkal Connor Digby, který teď seděl poblíž, s Weingrauovou udržovaly jen pracovní a dokonale zdvořilé kontakty. Nora s Digbym měli kanceláře vedle sebe, a třebaže to byl dobrý archeolog a přátelský, i když nijak oslnivý člověk, její vztah k tomuto nečekanému novému šéfovi byl poměrně rozpačitý. Celý půlrok, který už uplynul od jeho povýšení, si hleděla svého, soustředila se na práci a se střídavým úspěchem se snažila zbavit pocitu zrady a křivdy.

„Nechci znovu otevírat nepříjemné téma,“ pokračovala Weingrauová, „ale dobře vím, jak vás zklamalo, že jste nedostala místo šéfkyně archeologického oddělení. Pro Institut odvádíte úžasnou práci a zajistila jste nám

spoustu vítané publicity. Které vlastně vděčíme i za tento nový projekt.“
Třikrát významně poklepala na obálku rudým nehtem.

„Díky,“ prohlásila Nora.

„Tahle nová zakázka se trochu liší od toho, co děláme běžně – ale v podstatě se řadí k archeologické práci.“

Nora čekala, až se dozví víc. Tón, kterým ji Weingrauová oslovovala – směs pochval a povzbuzení –, byl dost neobvyklý.

„Vaše práce při nalezení a vyzvednutí pokladu z Victorio Peak přilákala pozornost jednoho velmi známého podnikatele, který se – jen pro doplnění – může stát i významným sponzorem našeho Institutu a který za zmíněným projektem stojí.“

A v tu chvíli se v Noře začínal probouzet lehký neklid. Proč se do toho Weingrauová takhle obula?

„Jmenuje se Tappan. Lucas Tappan. Možná už jste o něm slyšela.“

Nora se zamyslela. „Ten chlápek, co vlastní soukromou kosmickou společnost – Icarus? O toho jde?“

„Přesně tak. Tappan se asi nejvíce proslavil jako zakladatel společnosti Icarus Space Systems. Ovšem jádrem jeho podnikání je větrná energie. Ta vesmírná záležitost je spíš jen taková bokovka. Ale všechny jeho podniky jsou společensky odpovědné. A zároveň je dost movitý.“ Další široký úsměv.

Nora přikývla. Skutečně byl „dost movitý“, měl totiž miliardy.

„Pan Tappan nám předložil velmi lákavý návrh a doprovodil ho také příslibem grantu. Probírali jsme to s Connorem a schválil nám to rovněž výkonný výbor představenstva.“

Nořin neklid ještě zesílil. Představenstvo Institutu se totiž do schvalování projektu obyčejně nezapojuje. A jak to, že o tom ještě neslyšela?

„Doplnění všech podrobností nechám na Connorovi,“ prohlásila ředitelka.

„Takže,“ Digby se otočil k Noře. Byl o poznání nervóznější než chladná Weingrauová. „Víte něco o nalezišti Roswell?“

Nora si nebyla jistá, jestli ho dobře slyší. Vytřeštila na něj oči.

„Naleziště Roswell,“ zopakoval. „Nachází se v poušti, severně od...“

„To jako myslíte to místo, kde údajně ztroskotalo UFO?“ přerušila ho Nora.

„Ano, přesně tak,“ potvrdil Digby a rychle pokračoval, aby Nora nestihla zareagovat. „Pro shrnutí: v roce 1947 předák z ranče severovýchodně od Roswellu v Novém Mexiku na půdě patřící Úřadu pro hospodaření s půdou, kterou si ranč pronajímal, našel neobvyklý vrak. Přijela to vyšetřit armáda a osmého července vydali tiskovou zprávu, že zde 509. úderná skupina objevila trosky létajícího talíře. O dvě hodiny později však tato zpráva byla narychlo upravena, že se jednalo o ztroskotaný meteorologický balon. Vyšetřovatelé pravdu objevili až po letech – jednalo se o UFO, které zřejmě sledovalo americké jaderné testy a zřítilo se po zásahu bleskem. Vláda objevila zbytky lodí a možná i ostatky několika mimozemšťanů. A poté se vláda vše usilovně snažila zakrýt.“

Všechno to ze sebe vychrlil a pak se odmlčel.

Nora na Digbyho stále zírala. Jak tuhle bláznivou teorii může označovat jako „pravdu“?

„Pan Tappan nás oslovil s návrhem – dobře připraveným včetně zajištění financování –, abychom v Roswellu provedli archeologický průzkum. Naprosto standardní, odpovídající všem pravidlům.“

„A to je ten báječný nový projekt, kterého bych se podle vás měla ujmout?“

Nervózně se na ni usmál. „Přesně tak. S veškerým personálem, vybavením a penězi, které potřebujete, aby průzkum mohl proběhnout s naprostou profesionalitou.“

Když se na něj Nora dál dívala, odmlčel se do nervózního ticha, vytáhl si z kapsy košile tužku a začal si s ní hrát.

Pak se Nora konečně obrátila na Weingrauovou. „To má být vtip?“

„Vůbec ne,“ ujistila ji druhá žena. „Projekt jsme řádněověřili a schválilo ho i představenstvo. Něco tam ztroskotalo. A my netušíme, co přesně to bylo.“

„To nemůžete myslet vážně.“

„Nedělejte unáhlené závěry, Noro. My se tu nesnažíme potvrdovat žádné ufologické teorie. Souhlasili jsme s profesionálně provedeným archeologickým průzkumem místa dopadu. To je všechno.“

„Se vsí úctou, doktorko Weingrauová, ale už tím, že jste s něčím takovým souhlasili, ty teorie podporujete. Vždyť to, že by se mohlo jednat o UFO, už se dávno vyvrátilo.“

„Neshodnou se na tom ani velmi moudří lidé. Nikdo nic neví jistě. Jak už se zmínil Connor, existují důkazy, že se vláda vše pokoušela zakrýt. Pan Tappan celou událost důkladně prozkoumal a přišel s novými informacemi, které potvrzují, že v dané oblasti skutečně byla objevena mimozemská technologie a že se tam možná našly i ostatky.“

„Jako těla mimozemšťanů? Tedy, promiňte, ale opravdu chcete Institut zapojit do něčeho tak... pochybného, jako je tohle?“

„Už se stalo,“ opáčila Weingrauová a v hlase se jí objevilo podráždění. „Je to hotová věc. A chtěla bych se ohradit proti vašemu vyjádření. Měla jsem s vámi trpělivost, Noro. Velkou trpělivost... i když dál pracujete v Tsankawi dávno po předpokládaném termínu dokončení. A konec je zatím v nedohlednu.“

Nora nemohla věřit vlastním uším. „Předpokládám, že kromě financování celého projektu Tappan přislíbil Institutu ještě spoustu dalších peněz.“

„Sice nám skutečně chce věnovat značnou finanční částku, ale to není důvod, proč to děláme. Jedná se o záhadu, kterou zatím nikdo nerozluštil. A my ji díky nejnovějším poznatkům archeologie můžeme osvětlit, a na tom přece není nic špatného. Poskytuji vám jedinečnou příležitost vylepšit si životopis a zvýšit odborné renomé.“

„Tak na to zapomeňte,“ vyhrkla Nora, než se stihla ovládnout.

„Popírání toho, že existují věci, o kterých zatím nic nevíme, je stejně nebezpečné jako jejich bezhlavé šíření.“

Nora se na celou věc chvílku snažila dívat z ředitelčina úhlu pohledu, ale moc se jí to nedařilo. „Omlouvám se, ale to dělat nebudu. Nemohla bych do toho jít.“

Weingrauová ji zpražila pohledem. „Možná jste mě špatně pochopila. My nestojíme o váš souhlas. Ten projekt už je schválený a vy ho povedete. Tečka.“

„Takhle se to nedělá,“ vyhrkla Nora, když konečně ovládla svůj hněv a ztišila hlas. „Když se o všem rozhodovalo, tak to se mnou nikdo neprobíral, i když to odporuje standardním postupům. Momentálně jsem uprostřed velmi významného projektu, který se zpozdil, a to ne mojí vinou, kvůli té záležitosti na Victorio Peak. Nemůžete mi něco takového přidělit, aniž byste mě o tom předem informovala. Od té doby, co jste nastoupila

do funkce, se mnou nejednáte s takovou vážností, jakou si zasloužím – a tohle je další ukázka této praxe. Institut by si tím vysloužil posměch celé archeologické společnosti. Tímhle si odborné renomé rozhodně nezískám, spíš si ohrozím kariéru. Odmítám se na tom podílet.“

„Přece jste slyšela, co vám řekla doktorka Weingrauová,“ vložil se do toho ostrým tónem Digby. „Vše už je dohodnuté.“

Upřela na něj chladný pohled a pak se znovu podívala na Weingrauovou. Tenhle požadavek byl poslední kapka. „Měla bych takový návrh. Co kdyby se toho ujal tady váš nohsled?“

„Tohle je nepřijatelné, naprostá urážka.“

„To asi máte pravdu. Ale jen ať Digby mluví sám za sebe.“ Obrátila se na něj. „Pročpak se vedení průzkumu neujmete vy, Connore?“

„Protože...“ zajíkl se, „pan Tappan měl zájem konkrétně o vás.“

„Opravdu?“ prohlásila stroze Nora. „Pak panu Tappanovi řekněte, že nejsem k dispozici.“

Vzápětí se v kanceláři rozprostřelo napjaté ticho. Po chvíli se ozvala Weingrauová: „To bylo vaše poslední slovo, Noro?“

„Ano, bylo.“

„V tom případě vám doporučuji, abyste zašla do své kanceláře, uspořádala všechny své pracovní záležitosti, vzala si osobní věci a opustila Institut.“

Nora se zhluboka nadechla. To, že ze sebe takhle náhle vychrlila všechny své výhrady, ji překvapilo skoro stejně jako Weingrauovou. Ale když už to ze sebe dostala, uvědomila si, že je to tak možná lepší. Když k sobě chtěla být upřímná, tak musela přiznat, že už nějakou dobu v podstatě hledá důvod proč odejít. A teď ho tu má před sebou přímo v dárkovém balení. A jestli si Institut chce zničit odbornou pověst, je lepší, že ji už to nezasažne.

„Jinými slovy mám výpověď,“ řekla.

„Když nám na odchodu předáte svou písemnou rezignaci, tak tomu nebudeme říkat propuštění, ale dobrovolný odchod.“

„Ne.“

„Ne, co?“

„Jestliže mě chcete vyhodit, tak mě vyhod'te.“ Obrátila se na Digbyho. „Hodně štěstí. Budete ho potřebovat.“

A pak vstala a odešla z kanceláře.

2

O HODINU A PŮL POZDĚJI NORA VYŠLA hlavním vchodem Institutu do jasného dubnového slunce. K autu si nesla krabici a batoh. Začínal ji přecházet hněv a nahradila ho zahořklá lítost a pochyby. Kdyby k celé záležitosti přistoupila jinak, kdyby se nebránila tak energicky, kdyby jen prohlásila, že si vše ještě potřebuje rozmyslet, kdyby o projektu neřekla, že je laciný, a o Digbym, že je nohsled... tak by se z toho možná vymluvila a přehodila ty vykopávky na něj. To, že nepřijala nabídku dobrovolné rezignace, z její strany byla čirá umíněnost. Vždyť už takhle je pracovní trh s akademickými pozicemi dost napjatý, a když se o ní navíc bude vědět, že dostala výpověď... Co ji to jenom napadlo? Ale představa, že by teď, po tom všem, co jim řekla, měla přijít s písemnou rezignací, jí připadala příliš ponižující.

Navíc si musela dělat starosti i o bratra Skipa, který stejně jako ona pracoval pro Institut. Jakmile se dozví, že ji vyhodili, taky určitě dá výpověď. Ovšem jeho pozice byla mnohem ošemetnější než její: svůj titul z fyziky, který získal na Stanfordově univerzitě, totiž tak úplně nevyužíval. A kolik kurátorských míst asi tak je v Santa Fé k dispozici? A i kdyby snad nedal výpověď, tak by ho Weingrauová mohla vyhodit, jen aby se jí pomstila. Nora rozhodně nestála o to, aby se znovu zřítil do temné propasti, kde byl jen před několika lety.

Na parkovišti stálo nastartované auto, které jí blokovalo cestu k jejímu. Když ho obcházela a zápasila přitom se svými věcmi, vystoupil z něj muž.

„Doktorka Kellyová?“

Zastavila se. „Ano?“

„Mohli bychom si chvílku promluvit?“

„Omlouvám se,“ odmítla. „Mám teď hrozně práce a už musím běžet.“
Ať po ní chtěl cokoli, ať tady v Institutu dělal cokoli, ji už to nezajímalo.
Znovu vyrazila k autu.

„Já vám pomůžu s tou krabicí,“ nabídl se a spěchal k ní.

„Ne, díky,“ odmítla ho ostře. Dorazila k autu, vytáhla z kapsy klíček, odemkla si, hodila krabici na zadní sedadlo a pak tam přidala ještě batoh. Práskla dveřmi a zjistila, že muž k ní přišel a teď za ní stojí.

Nevšímalá si ho, otevřela si auto a posadila se za volant. Položil na dveře ruku, aby mu s nimi nemohla prásknout před obličejem.

„Předpokládám, že jste dala výpověď?“ ujišťoval se.

Zírala na něj, na chvílku byla ohromením bez sebe. To už se to rozneslo? Vždyť o tom ještě nevěděl ani Skip.

„Kdo sakra jste?“ obořila se na něj.

Usmál se. „Lucas Tappan.“ Podal jí ruku.

Vytřeštila na něj oči, protože ho poprvé začala vnímat. Byl přibližně v jejím věku, krátce před čtyřicítkou. Měl na sobě lněné sako, černou kovbojskou košili z jehněčí kůže, džíny a semišové polobotky. Vlasy měl černé a kudrnaté, oči šedé, zuby bílé, obličej s výrazným důlkem na bradě a dolíčky v tvářích. Okamžitě jí byl nesympatický jak on, tak jeho vzhled vyjadřující: *Mám sice peněz jako slupek, ale nenechal jsem se tím změnit.*

„Dejte ruku z těch dveří, nebo zavolám policii.“

Poslechl ji, Nora dveře zabouchla a vrazila klíč do zapalování. Motor nastartoval, ona se otočila, aby mohla couvat, dupla na plyn prudčeji, než zamýšlela, a kola se na šterku začala protáčet.

„Jsem rád, že jste odešla,“ prohlásil a zvýšil hlas, aby ho okénkem slyšela.
„Teď spolu můžeme začít pracovat bez všech překážek.“

Dupla na brzdy a stáhla okénko. „Cože?“

„Doufal jsem, že k tomu dojde. Upřímně řečeno jsem se na spolupráci s Weingrauovou vůbec netěšil.“

„Tak vy jste doufal? To je úplně absurdní...“

„Koukněte, nepromluvíme si? Jenom chvílku?“

Nora na něj upírala pohled. „Na tohle opravdu nemám čas.“

„Vždyť víc času už snad mít nemůžete. Přišla jste o práci.“

„Jo, díky moc. Jste parchant, víte o tom? A navíc jste praštěnej. UFO. Roswell. Co to je za kraviny!“ Vytryskl z ní všechn její hněv.

„Dobře, jak chcete. To všechno už jsem slyšel, vlastně ještě mnohem horší věci. Dáte mi pět minut? Prosím?“

Chystala se odjet, ale pak se zarazila. Najednou úplně cítila, jak se jí vytrácí nálada, jako by ji spolu se vztekem opouštěla i veškerá energie. Opravdu se to všechno v minulých dvou hodinách stalo? Dnes dopoledne seděla v kanceláři a sepisovala jednu z posledních zpráv o Tsankawi... teď najednou nemá kancelář, práci a ve zpětném zrcátku ještě vidí kouř ze spálených mostů, co tu za sebou zanechala.

„Proboha živýho, tak pět minut.“ Čekala za volantem se založenýma rukama.

„Myslíte, že bychom se spolu mohli bavit i jinak než přes okénko auta? Rád bych vám něco ukázal.“

Nora se navzdory svému jindy zdravému úsudku vrátila na parkovací místo a vystoupila z auta. Pak Tappana následovala k vozidlu, které mu zřejmě patřilo – ledově modrá Tesla. Co taky jiného, že?

„Nevadilo by vám si sednout na místo spolujezdce?“

Udělala, o co ji žádal, a usadila se na smetanově bílou kůži. Přístrojová deska byla z kombinace dřeva a saténového niklu – vévodila jí obrovská obrazovka.

Zavřela za sebou dveře, muž stiskl jakési tlačítko a okna se jako zázrakem zatmavila. Sáhl pod přístrojovou desku a vyndal velký stočený papír, který začal rozkládat.

„Jen se podívejte.“ Nastavil papír tak, aby na něj viděla.

Nora ho okamžitě poznala.

„Je to průzkum georadarem, který proniká až pod zem...“ začal.

„Vím, co to je,“ obořila se na něj Nora netrpělivě.

„To je dobře. Tak a vidíte tady tu oblast? To je náš cílový prostor – místo, kde údajně havarovalo UFO. Co tam podle vás je?“

Nora se na černobílý snímek podívala podrobněji. Bylo na první pohled jasné, že se tam něco odehrálo.

„A teď mi povězte: odpovídá takovéto narušení terénu havárii meteorologického radaru?“

Podívala se z ještě větší blízkosti. A viděla sice rozmazanou, ale zjevně hlubokou brázdou nebo rýhu v písku, byly tam i další důkazy svědčící o výrazném zásahu do krajiny.

„To moc ne,“ uznala.

„Přesně tak. A všimněte si, že kolem jsou stopy po těžké technice a nákladních autech. Radar také odhalil dvě cesty vedoucí z dané oblasti a další, která ji obkružuje. V jednu chvíli tam panoval poměrně rušný provoz. To je zajímavé, nemyslíte?“

„A není to na UFO trochu malé? Ta brázda není moc široká. A mohlo by to být cokoli – raketa, malé letadlo, dokonce i meteorit. Nevidím žádné důkazy, že by se mělo jednat o UFO.“

„Hlavní je,“ pokračoval Tappan, „že se tam odehrálo něco, co naprosto neodpovídá údajné nehodě meteorologického balonu nebo zařízení sledujícího úroveň radioaktivity. A tady a tady vidíte, jak někdo přesunoval zeminu, aby cílovou oblast zasypal a zakryl všechny stopy – a vše uhladil. Proč by si dávali tolik práce se zakrýváním nehody balonu? Přesouvali fakt hodně hlíny.“

Důkladně si obrázek prohlížela v bezpečí jeho auta. Opravdu vše svědčilo o tom, že v cílové oblasti kdysi probíhala rušná aktivita.

Tappan se usmál. Vytáhl další obrázek a rozbalil ho. Jednalo se o průzkum za použití magnetometrie – což je nástroj používaný archeology ke snímání magnetických vlastností půdy, pomáhá s mapováním prostor pod povrchem země. V cílové oblasti a kolem ní byla spousta anomálií a tmavých skvrn. Na obrázku byl vidět i narušený terén s náznakem brázdy.

„Na všech těch tmavých místech a šmouhách bychom my laici čekali, zakopané věci,“ prohlásil Tappan, „které by se během vašich vykopávek jistě mohlo podařit najít.“

„Může to být cokoli,“ namítla Nora. „Kameny, plechovky, odpadky.“

Tappan na snímky poklepal prstem. „Možná ano, ale něco to dokazuje: vláda nemluvila pravdu. Tady nešlo o žádný balon ani tajné zařízení na měření radiace. A proč by lhali?“

Upřel na ni šedé, pronikavé oči. To byla oprávněná otázka.

„A s tím lhaním pořád ještě nepřestali,“ přesvědčoval ji dál Tappan. „Před pár lety vláda údajně odtajnila všechny své materiály o UFO. Jak

asi sama víte, našly se tam mimořádné věci – videa objektů, která natočili piloti stíhaček, a tak dál. Ale už dřív se na veřejnost dostaly dokumenty o tom, že se při té havárii v Roswellu nejednalo o meteorologický balon, ale o tajné vládní zařízení vyvinuté v Los Alamos, které mělo měřit hodnoty nad jadernými výbuchy. Prý ho právě testovali, jenomže ho odnesl silný vítr a havarovalo v Roswellu. Ten ‚talíř‘, který popisovali všichni svědci, ve skutečnosti byl jen radarový odražeč, který se používal pro lepší sledovatelnost.“

„To zní rozumně,“ uznala. „Mohla by se tím vysvětlit ta brázda – možná jak ta věc ještě chvíli jela po zemi.“

„Ta brázda je hluboká čtyři a půl metru. Ne – zařízení na měření radiace s radarovým odražečem je taky falešná informace: už druhá. Nejdřív přišli s meteorologickým balonem, pak s tajným měřicím zařízením. Jsou to jenom dezinformace. Tady není nic zajímavého, lidi! Skutečné materiály o Roswellu – a artefaktech a troskách, co se tam našly – dál zůstávají tajné.“

Zavrtěla hlavou. „A ta těla mimozemšťanů?“ zeptala se ironicky.

Usmál se. „Koukněte, jde o to, že na místě dopadu se toho dá najít mnohem víc. Což jste viděla sama z těch dvou průzkumů. A ukázalo by se to i po profesionálně provedeném archeologickém průzkumu. Zjevně tam došlo k velkému narušení terénu, ale je tam toho víc... možná mnohem víc.“ Stočil mapy. „Tak co na to říkáte, Noro?“

„A kromě těch snímků nic jiného nemáte?“

„Nic jiného? Mně to přijde jako celkem dost. Víte, já neměl zájem o Institut. Chtěl jsem vás. Říkal jsem si, že až ten návrh uslyšíte, možná podáte výpověď, a nespětl jsem se.“

„To jste se tedy spletl. Vyhodili mě.“

Zasmál se. „A když jsem vás teď lépe poznal, dokážu si přesně představit, jak se to asi stalo. Digby, ten nešťastník...“ Smutně zavrtěl hlavou. „Opravdu už je půl roku váš nadřízený?“

Nora se od odpovědi vyhnula. „Proč já?“ ptala se. „Vždyť tady je spousta archeologů.“

„S velkým zaujetím jsem sledoval celou akci na Victorio Peak. A pak jsem se seznámil i s vaší prací v Donnerově průsmyku a ještě předtím na nalezišti Quivira. Já nechci žádného neschopného vědátora. Vy máte všechny

vlastnosti, o které stojím: odvalu, předpoklady, vytrvalost, dobrý úsudek. Celé mé podnikání je založené na tom, že umím najít správné lidi.“

S náznakem lítosti se dívala, jak na ruličky papíru vrací gumičky a odklízí je.

„Omlouvám se,“ řekla. „Ale nemůžu to udělat. Prostě nemůžu.“

„Nechci po vás, abyste se rozhodla hned. Chci jen to, abyste se na naleziště přijela osobně podívat. Seznámit se s týmem, prohlédnout si důkazy. Naleziště je na půdě patřící Úřadu pro hospodaření s půdou. Získal jsem všechna federální povolení, výbavu, techniky, pár postgraduálních studentů – prostě všechno, co je pro prvotřídní archeologický průzkum třeba. A teď potřebuju jenom uznávaného archeologa. A nabízím mu slušný plat.“

Zavrtěla hlavou.

„Na letišti Sunport Aviation čeká můj vrtulník. Na naleziště se dostaneme za necelou hodinu, do šesti budete zpátky doma. A kdybyste se tam rozhodla zůstat, budete mít pro sebe na míru dělaný obytný vůz.“

Vzdychla. Minimálně zmínka o „slušném platu“ zněla lákavě. Bydleli se Skipem společně a hypotéku na dům spláceli jen tak tak. Santa Fé bylo drahé město a Institut neplatil nijak štědře.

„Opravdu mě to velmi mrzí,“ řekla, otevřela a vystoupila. Když se otočila, zjistila, že se na ni Tappan dívá s překvapením a náznakem rozhořčení. Rozhodně nebyl zvyklý, že ho někdo odmítne. „Děkuju vám za nabídku, ale bohužel ji nemohu přijmout.“

Zavřela dveře a vrátila se k autu. Přemýšlela, jestli se náhodou právě nedopustila životní chyby.

3

NORA DORAZILA DO MALÉHO DOMKU v jižní části města. Krabici s věcmi hodila na kuchyňskou linku, batoh do kouta. Pak si postavila na kávu a sesunula se na židli. Okamžitě se u ní objevil jejich zlatý retrívr Mitty a tak prudce vrtěl ocasem, až se mu houpal zadek. Strčil jí čenich do ruky. Bezmyšlenkovitě ho hladila a přemýšlela, co si teď asi tak sakra počne. Byla jedna hodina a před sebou měla ještě celé nekonečné odpoledne. Možná by měla začít rozesílat životopisy.

„Noro! Ty jsi doma!“

Překvapeně nadskočila a dovnitř vběhl Skip.

„Ty taky,“ poznamenala. „Proč nejsi v Institutu?“ Najednou ji zachvátil strach, že Weingrauová vyhodila i jeho.

„Dal jsem výpověď!“

Panebože, jen to ne. Snažila se, aby v jejím hlase neznělo zděšení. „Dal jsi výpověď? A proč?“

„Protože mám novou práci!“

Konvice začala pískat.

„Udělám nám kafe,“ navrhl Skip, „a pak ti to všechno vysvětlím.“ Mlel kávu a připravoval filtr, zatímco se Nora snažila všechny ty nové informace vstřebat. Skip? Jakou lepší práci si asi tak mohl sehnat?

„Tak co teda děláš doma?“ ptal se Skip, zatímco lžičkou nabíral namletou kávu a pak naléval vodu do french pressu.

„No, dostala jsem padáka.“

Skip se zarazil. „Cože?“

„Dostala jsem padáka.“

„Jak jsi mohla dostat padáka? Vždyť jsi jejich nejlepší archeoložka!“

Nora vzdychla. „Chtěli po mně, abych dělala archeologický průzkum na místě, kde údajně spadlo UFO. Tak jsem odmítla.“

Následovalo ticho. Skip znovu začal nalévat vodu do konvice. „UFO?“ zopakoval nejistě.

„Znáš tu šílenou konspirační teorii o havárii UFO v Roswellu a mrtvých mimozemšťanech? Tak po mně chtěli, abych na tom místě vedla archeologický průzkum. Řekla jsem jim na to, že nemám zájem, aby se mi vysmál celý archeologický svět. A pak se to vyhrtilo a Weingrauová mě vyhodila.“

Skip si hrál s french presseem. Ticho se dál protahovalo. Noru zachvátil nepříjemný pocit. „Skipe?“

„Ano?“

„Pověz mi o té své nové práci.“

Další dlouhé mlčení. „Proč ti příběh o Roswellu připadá přitažený za vlasy? Vždyť existuje spousta důkazů na jeho podporu. Jako fakt spousta. Očití svědci. Dokumenty. Vojenští důstojníci ve výslužbě, co tvrdí, že tam byli a že viděli vrak i ostatky mimozemšťanů.“

„Ty, Skipe? Nenechal ses náhodou na tu novou práci najmout jistým Tappanem?“

Přišel k ní se dvěma hrnky kávy, vzpurně je položil na stůl a posadil se. „Náhodou jo.“

Zavrtěla hlavou. Tenhle den je horší a horší.

„Noro, vyslechla by sis mě laskavě? Tak za prvé, Tappan všechno opravdu důkladně probádal. Je to seriózní akce. Není na ní vůbec nic pochybného. Celou oblast nechal prozkoumat magnetometricky, lidarem a i georadarem. Sehnal si všechna povolení a vůbec.“

„Kolik ti platí?“

„Šestnáct set týdně.“

„Tak málo?“

„Hele, přestaň s tou ironií. Je to úžasnej projekt – a skvělá možnost. Odhalíme tím největší vládní krycí manévry v historii. Koukni, roswellská událost a UFO mě zajímají už léta. To přece dobře víš.“ Odmlčel se. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi odmítla takovou příležitost. A nechala se vyhodit! Co to s tebou sakra je?“

Nora se napila kávy a snažila se uspořádat myšlenky. „Kdy tě zaměstnal?“ „Dneska v poledne. Přišel ke mně do kanceláře v Institutu, představil se, vylíčil mi, co dělá, a poprosil mě, abych se stal součástí jeho týmu. Už měl připravenou smlouvu. Tak jsem ji podepsal, dal jsem výpověď a cestou z kanceláře jsem ji nechal u ředitelky.“

To se muselo stát těsně předtím, než na Tappana narazila na parkovišti. Aspoň že za Skipem nešel, až když ho odmítla... Vzdychla. To je celý Skip, vrhnout se do něčeho takhle po hlavě. Pak se mu to vymkne kontrole a všechno rychle půjde ke dnu. Ani nedokázala spočítat, z kolika míst ho vyhodili, než si našel práci v Institutu. Jak teď zaplatí hypotéku?

„Ten chlápek je miliardář, Noro! Vlastní společnost Icarus Space Systems. Navíc se věnuje i zelené energetice, staví obrovské větrné turbíny a solární elektrárny. Není to žádný hochštapler.“

„Když jsem dostala padáka, potkala jsem ho na parkovišti. To místo mi znovu nabídl. A já ho zase odmítla.“

Skip se vyděšeně chytil za vlasy a zhoupl se na židli. „Ty jsi ho odmítla dvakrát?“

Mitty se rozštěkal.

„Nemůžu si přece dát do životopisu, že jsem se snažila vykopat UFO. To bych se totálně ztrapnila.“

„Na seriózním a profesionálně vedeném archeologickém průzkumu přece není nic trapného,“ namítl Skip. „A mohli bychom tam dělat spolu. Byla by to zábava!“ Vytáhl mobil. „Hned Tappanovi zavolám, že sis to rozmyslela.“

Začal vyfukávat číslo, ale Nora ho chytila za ruku. „Ne. Prosím.“

V tu chvíli zazvonil její vlastní mobil. Protože byla ráda, že tak přeruší rozhovor se Skipem, hovor přijala – ale pak zjistila, že jí volá Tappan.

„Noro? Neruším vás?“

Už už mu řekla, že ano, ale pak si vzpomněla na Skipa. „Vydržíte mi chvilku, musím přejít někam, kde budeme mít víc soukromí,“ ujišťovala se.

Skip okamžitě poznal, kdo jí volá, proto vyskočil a začal kolem ní tancovat a gestikulovat. Rychle odběhla k sobě do ložnice a zabouchla mu dveře před nose.

„Tak dobře,“ oznámila do sluchátka.

„Chtěl jsem se omluvit, že jsem vás tak přepadl na parkovišti. Asi jsem vám neposkytl dostatek prostoru na to, abyste se nad mým návrhem skutečně zamyslela.“

„Najal jste mého bratra.“

„Jeho hlavním úkolem bude pracovat s naším astronomem a kurátorem artefaktů Noamem Bitanem – měl by se postarat o jeho knihovnu a sbírku. Vystudoval fyziku a o roswellské události už zřejmě má dost informací, navíc má požadované zkušenosti se správou sbírek. A zřejmě také mnohokrát asistoval přímo v terénu – nepochybně díky spolupráci s vámi.“

„Najal jste ho, abyste nalákal i mě.“

„To vůbec ne! Jsme opravdu rádi, že pro nás bude pracovat. Ale teď bych se, Noro, rád dostal k tomu, proč volám. Zítra se Skipem letíme na naleziště, aby se tam se vším seznámil a zjistil, kde bude bydlet. Co kdybyste jela taky? Nezávazně. Abyste se setkala s týmem, zjistila, co přesně tam děláme, udělala si představu, jak se nám tam bude hodit Skip.“

„To, že jste najal Skipa, na mě působí tak trochu jako vydírání.“

„Noro, vím, že jste si s bratrem opravdu blízcí, a vím...“ odmlčel se. „A vím, že jste prožila obrovskou ztrátu. Jen jsem vám chtěl vytvořit co možná nejpříjemnější a nejpřátelštější pracovní prostředí. Zítra v devět k vám domů někoho posílám pro Skipa. Nepřipojíte se k nim taky?“

4

NORA TOHO V HELIKOPTÉRÁCH ZATÍM MOC NENALÉTALA, ale dokázala poznat, že Tappanův stroj spíš připomíná soukromý trykáč, možná dokonce luxusní jachtu, všechno bylo čalouněné, obložené kůží a mahagonem. Stály tam dvě řady sedadel proti sobě – Skip s Norou seděli na jedné straně, Tappan na druhé.

Po zjištění, že Nora pojedje taky, byl Skip nadšením bez sebe. Během letu seděl Tappan neobvykle potichu, většinu času si četl román. Zato Skip neustále něco mlel o roswellské události, UFO, mimozemšťanech, SETI a Drakeově rovnici. Nora ohromilo, kolik toho ví. Opravdu se o UFO zajímal, ale neměla tušení do jaké míry.

Tappan zavřel knihu. „Blížíme se k nalezišti,“ oznámil jim. „Když se podíváte z okna, měla byste získat dobrý přehled.“

Nora se otočila a byla vděčná, že se na chvíli osvobodí od Skipových nadšených výlevů. Vrtulník letěl nad krajinou plnou pouštních stolových hor a náhorních plošin protkaných vyschlými řečišti a kaňony. Čas od času se objevily i jalovcové a piniové porosty. V dále zahlédla dno velkého vyschlého jezera, které bylo celé bílé, jen se nad ním tvořily malé víry z prachu. Pak najednou na jedné z nízkých stolových hor zahlédla něco, co zpočátku vypadalo jako malé městečko, ale když se přiblížili, zjistila, že je to tábor tvořený obytnými přívěsy, karavany a plechovými ubikacemi tunelového tvaru. Stály tam i dvě větší montované stavby, nezpevněná parkovací plocha se spoustou aut a těžké techniky a úplně nový betonový heliport. A k tomu všemu se jezdilo obdobně novou prašnou cestou, která se klikatila až dozadu ke vzdáleným vrcholům.

„Máte to tady celkem zařízené,“ uznala Nora.

„Kdybyste se nakonec rozhodla tu práci přijmout, zjistíte, že je to tu dost pohodlné. Jsme moc daleko od civilizace na to, aby se sem dalo dojíždět, proto tu většina zaměstnanců bude bydlet.“

Vrtulník se chystal na přistání, obkroužil leteckého technika, který jim signalizoval fosforeskujícími tyčkami. O chvíli později se snesli na heliport a vrtule se pomalu zastavovaly. Vzápětí se otevřely dveře. Nora následovala Tappana se Skipem, když se skláněli pod listy rotoru a mířili k čekajícímu džípu.

Tappan se obrátil k Noře. „Chcete si nejdřív všechno prohlédnout, nebo se seznámit s plánem projektu?“

„Nejdřív mi ukažte ten plán,“ prohlásila Nora. Když se jí nebude líbit, jakože nebude, nemá už přece cenu si něco obhlížet.

„Myslel jsem si to.“ Otočil se na řidiče. „K ubikaci jedna.“ Pak se znovu obrátil na Noru. „Teď vás seznámím se třemi inženýry.“

Džíp projel řadou obytných přívěsů a luxusních karavanů k plechovým ubikacím, každá z nich byla označená číslem. Zastavili se před budovou číslo jedna a Nora se Skipem následovali Tappana dovnitř. Prošli kolem několika kancelářských boxů a pak se objevili v obrovském kancelářském prostoru s dlouhým pracovním stolem. Za ním stáli tři lidé v bílých laboratorních pláštích – dva muži a žena. Očividně jejich příchod očekávali. Na stole před nimi ležely obrovské role stočených papírů.

„Dámy a pánové,“ prohlásil Tappan, „rád bych vám představil doktorku Noru Kellyovou a Elwyna Kellyho...“

„Panebože, jen to ne,“ přerušil ho Nořin bratr. „Prosím, říkejte mi Skip.“

Nora musela potlačit úsměv. Skip své křestní jméno nesnášel.

„Tak tedy Skipa. Stejně si tady všichni tykáme. Skip je Noamův nový výzkumný asistent a Nora se doufám stane naší hlavní archeoložkou.“ Tappan se odmlčel a pak prohlásil: „Možná byste se mohli představit a uvést své specializace. Mimochodem, Nora získala doktorát na Stanfordu a pracovala v newyorském Muzeu přírodní historie i Archeologickém institutu v Santa Fé. Má skutečně působivý životopis.“

Zbylí tři se na sebe podívali a nervózně se na ni usmáli. Nora vycítila, že se spolu setkali teprve nedávno a pořád si nejsou jistí, kdo má jakou

roli. To tedy jsou pěkní tři inženýři: vypadali trochu podivínsky a ne úplně sourodě – malý, ale podsaditý muž s tmavými vlasy, vysoká, hubená a bledá žena a černochozí střední postavy s holou hlavou, plnovousem a tlustými brýlemi – všichni působili příjemně vědecky.

„Tak začněte vy, Vitaliji,“ vybídl ho Tappan. „Povězte nám o svém vzdělání.“

„Vitalij Kuzněcov,“ začal malý mladík a nejspíše kývl hlavou. „Odborník na lidarové mapování. Mám inženýrský titul z Houstonské univerzity, pracoval jsem pro Národní centrum pro letecké mapování laserem.“

„Cecilie?“

„Cecilia Tothová,“ představila se mladá žena a rukou si přičíslna hřívu kudrnatých zrzavých vlasů. „Geofyzikální inženýrka, moje specializace jsou georadary a radary se syntetickou aperturou, pak také analýza dat z magnetometru. Mám PhD z Texas A&M University.“

„Greg Banks,“ pokračoval muž s bradkou a oholenou hlavou. „PhD z Imperial College v Londýně, postdoktorandské studium planetární geologie a exobiologie.“ Mluvil s britským přízvukem.

„Ráda vás poznávám,“ prohlásila Nora. Tappanovi se jednoznačně podařilo sestavit jedinečný tým. Vždyť ale měl k dispozici miliardy dolarů – takže se mu akademická nuzota, na kterou byla dobře zvyklá, nemohla rovnat. Neubránila se myšlence, jaké by to asi bylo pro změnu pracovat s neomezeným rozpočtem.

„Díky,“ řekl Tappan. „Noro, část snímků už jsi viděla, ale tady máme další s mnohem lepším rozlišením. Vitaliji?“

Kuzněcov rozbalil velký papír. Když se na něj Nora podívala, zjistila, že je to trojrozměrný snímek naleziště ve stupních šedi vytvořený pomocí lidaru.“

„Vyznáte se v lidarech?“ zajímal se Kuzněcov. „Tedy v geomapování pomocí infračervených laserů?“

Nora přikývla. Snímek zachycoval celý vršek stolové hory a okolní oblasti, byl krásně provedený do téměř neuvěřitelných topografických detailů včetně trsů trávy a kaktusů.

Skip tiše hvízdal.

„Rozlišení je menší než jeden centimetr,“ oznámil jim Kuzněcov. „Zma-

povali jsme vše v okruhu až kilometr a půl od naleziště, aby nám nic neuniklo.“ Ukázal na střed snímku. „Jak sami vidíte, v cílové oblasti jsou patrná starší narušení terénu neurčitelného původu, zároveň tam jsou i staré stopy těžké techniky a nákladních aut. Před dávnou dobou zde došlo k rušné aktivitě. Zároveň tu bylo přemístěno velké množství půdy, která se použila k zasypání cílové oblasti. Je vidět, že je vyšší než okolní území.“

Nora přikývla. Pro nehodu létajícího talíře to nebyly úplně přesvědčivé důkazy, ale o tom se rozhodla pomlčet.

„Díky, Vitaliji,“ prohlásil Tappan. „Cecilie?“

Vysoká žena s nezkrotnými zrzavými vlasy se na Noru usmála, pak rozbalila pestré barevný snímek. „Zde máte,“ začala, „mapu naleziště a okolí vypracovanou georadarem, který je schopný proniknout i pod povrch. Máme štěstí, že je tu zejména suchý písek, protože takovým materiálem radar proniká více než dobře – až do hloubky tří metrů.“

Nora se na snímek dívala. Byl stejný, jako jí už včera ukazoval Tappan, jen větší a s lepším rozlišením. Stále ještě na něm byla jasně viditelná brázda ve tvaru písmene V a Nora musela uznat, že se opravdu podobá místu, kde došlo k pádu nějakého létajícího prostředku.

„Kdy se prováděl tento průzkum?“ zajímala se Nora.

„Zhruba před dvěma týdny,“ odpověděla jí Tothová. „Mapu jsme vytvořili kombinací dat získaných helikoptérou s radarem se syntetickou aperturou, která jsme pak digitálně spojili s daty z georadaru použitého na zemi.“

Pak se do hovoru vložil Tappan. „Ať už tu dlouhou brázdu udělalo cokoli, přilétlo to rychle a padalo to šikmo. Rozhodně to nebyl žádný balon. Pobybovalo se to.“

„To vidím,“ souhlasila Nora, „ale to přece ještě není důkaz, že by se jednalo o UFO.“

„UAP,“ opravila ji Tothová. „Ministerstvo obrany je v současné době označuje jako neidentifikované vzdušné jevy. Není to tak zprofanované. Tak jako tak se ještě podívejte na tohle.“ Tothová rozbalila další papír. Nora hned poznala, že se jedná o průzkum za pomoci magnetometrie, kdy se snímají magnetické vlastnosti půdy. A opět viděla, že jsou v půdě nejružnější anomálie a tmavé skvrny, což svědčí o přítomnosti předmětu a možná i artefaktů. A znovu se tu nejasně rýsovala brázda.

„To by mohly být mimozemské artefakty,“ šeptl Skip se špatně potlačovaným nadšením.

Nora se na snímek dívala. Opravdu se tam nacházely jakési předměty. Přes úvodní pochybnosti se nedokázala ubránit zvědavosti.

„Greg má v našem týmu na starost exobiologii – je tedy odborníkem na to, jak by asi mohla vypadat mimozemská biochemie a jaké neobvyklé materiály mohli použít ke stavbě kosmické lodi.“ Tappan zněl jako hrdý otec.

Banks přikývl.

„Takže jsme na tom zhruba takhle,“ shrnul to Tappan. „Teď stačí odhrabat hlínu a zjistit, co se pod ní skrývá. Co na to říkáš, Noro?“

Nora se zatím zdržela odpovědi. Dál se dívala na magnetometrický průzkum. „Co je tohle?“ Ukázala na malý slabý obdélník viditelný poblíž okraje snímku.

„To se nachází pět set metrů od místa dopadu,“ vysvětloval Tappan. „Zatím jsme to neanalyzovali ani jsme se na to nedívali s vyšším rozlišením. Myslíš, že by to mohlo být důležité?“

Nora si vzala lupu, která ležela poblíž, a prozkoumala snímky i magnetometrický průzkum. „Jsu v okolí nějaké starověké indiánské stavby?“

Všichni tři inženýři se na sebe podívali a pokrčili rameny.

„Kousek odsud je jen stará Pershingova testovací střelnice, leží pětadvacet kilometrů na sever odsud v pohoří Los Fuertes a už je dávno opuštěná,“ líčil Tappan. „Proč se ptáš?“

„Protože tenhle obdélník vypadá jako pohřebiště.“

„Indiánské pohřebiště?“

„Ano, a mělo by se to prošetřit. Jestli se jedná o starověké nebo vlastně jakékoli pohřebiště, tak je protizákonné ho jakýmkoli způsobem narušovat a museli bychom ho ohradit.“

„To ještě budeme muset prověřit,“ prohlásil Tappan. „Ale teď bych vám moc rád představil našeho stálého astronoma a odborníka na mimozemské záležitosti Noama Bitana. Sídlí v ubikaci dvě.“ Poděkoval třem inženýrům, kteří se s Norou nejjistě loučili.

Asi si myslí, že jim budu šéfovat, přemítala Nora, když jednání skončilo a Skip odcházel těsně za ní. Musela uznat, že jí to vrtá hlavou – rozhodně vše vypadalo slibněji, než předpokládala. Na druhou stranu si nedokázala

představit, jak by tento projekt mohl prospět její kariéře. Noam Bitan – to jméno jí připadlo povědomé.

Tappan je dovedl do vedlejší ubikace, pak úzkou centrální chodbou zamířil ke dveřím vpravo. Zkusil vzít za kliku, ale bylo zamčeno.

„Noame?“ zavolal a zaklepal.

„Mám přílišně moc práce,“ ozval se zlostný hlas.

„Právě tady provádím doktorku Noru Kellyovou – archeoložku, která snad povede vykopávky. A jejího bratra, který nám bude dělat knihovníka a tobě správce sbírek.“

„To je dobře,“ ozval se znovu hlas s výrazným hebrejským přízvukem. „Tak je přiveď za hodinu.“

Tappan obrátil oči v sloup a tiše prohlásil: „Noam je tak trochu podivín.“ Pak pokračoval normálním tónem: „Noame, máme dost nabitý program. Byl bys tak laskav...?“

Nato se ozvalo zabrblání a dveře se otevřely. V nich stál muž s rozježenou bradkou a neupravenými hnědými vlasy – v obličejí měl podrážděný výraz. Nora odhadovala, že mu táhne na padesát.

„Můžu jít dál?“ zajímal se Tappan s lehkou ironií v hlase.

„Jistě.“ Muž se podíval na Noru a rychle se usmál. „Ahoj.“ Pak vrhl kritický pohled směrem ke Skipovi a odfrkl si.

Vedl je do prostorné kanceláře, která s ohledem na jeho neupravený zevnějšek působila nečekaně uklizeně. Posadil se ke stolu, aniž by komukoli z ostatních nabídl židli. Tappan Noru se Skipem dovedl k židlím stojícím proti stolu a pak se také usadil.

„Noam pracoval jako předseda vědeckého poradního výboru programu SETI,“ líčil jim Tappan, „zároveň je profesor astronomie ve Weizmannově vědeckém institutu v Izraeli.“

Noře najednou došlo, o koho se jedná. Čas od času ho zahlédla v nějaké talkshow: excentrický muž s často až teatrálním chováním divoce gestikuloval a vykládal o mimozemšťanech.

„Noame, zaprvé bych ti chtěl představit Skipa Kellyho. Skip pracoval v Archeologickém institutu v Santa Fé jako kurátor jejich sbírek.“

Bitan se na Skipa podíval přimhouřenýma očima, ale než stihl něco říct, Skip vyhrkl: „Tak rád vás poznávám, doktore Bitane! Vaši knihu o SETI

jsem úplně miloval. Fakt jsem z ní byl vedle. Připadá mi, že jste předložil působivý soubor důkazů o tom, že je Země pod dohledem mimozemšťanů.“

A ukázalo se, že to je přesně věc, kterou mu měl říct, protože Bitanův skeptický výraz se okamžitě vytratil a rozzářil se mu obličej. „Díky, Skipe.“

Pak Tappan Bitanovi představil Noru a zeptal se jí, jestli má nějaké otázky.

„Omlouvám se, ale já tu knihu ještě nečetla,“ začala Nora.

Bitan zvedl ruku, vstal ze židle a vzal knihu z poličky. Položil ji na stůl, otevřel, něco do ní napsal, zase knihu zavřel a pak ji Noře podal. „Tak a je to vyřízené,“ prohlásil.

„Díky,“ pronesla Nora. Kniha měla název *Druhé odhalení* a na obálce byla fotka mlhoviny Kočičí oko. „Kdyby to bylo možné, měla bych pár otázek.“ Chystala se na muže, který měl dělat Skipovi šéfa, být co možná nejmilejší, ale i tak potřebuje slyšet několik odpovědí.

„Samozřejmě.“

„Odkud podle vás to UFO, tedy pardon UAP, přiletělo?“

„Takhle velký objekt by jen těžko mohl mít rychlost blížící se rychlosti světla. Takže zřejmě bylo z některé blízké hvězdné soustavy. Ale když to vezmeme ze široka, tak na tom vlastně nezáleží.“

„Proč ne?“

„Protože podle mého názoru už vznikla civilizace, která obsadila celou galaxii a teď nás pozoruje. A vláda samozřejmě všechno dokonale ututlala.“

„A proč se nám ti mimozemšťani neukážou?“ zajímala se Nora.

„Dobře vědí, jak moc by narušili naši kulturu. Vždyť jsme to sami zažili: když se domorodé národy setkaly s technologicky vyspělou západní společností, tak to jejich vlastní kulturu téměř pokaždé zničilo.“

„Vy tedy tvrdíte, že jsme vlastně taková primitivní kultura, co si žije někde v rezervaci, chráněná před kontakty s vnějším světem,“ prohlásil Skip.

„Přesně tak,“ potvrdil Bitan.

„Moje další otázka je,“ nedala se Nora, „proč vám vláda dala povolení k archeologickému průzkumu. Vždyť jsme na federální půdě, takže jste potřebovali federální povolení. Jestli se to vláda snažila ututlat, tak proč vás nechala provádět vykopávky? To přece nedává smysl.“

V tu chvíli se Bitan otočil na Tappana. „To je na vás.“

„Tahle půda patří Úřadu pro hospodaření s půdou, který spadá pod ministerstvo vnitra. A já dostal povolení přímo od ministra vnitra, který je náhodou můj starý známý. Před lety jsme se mezi střední a vysokou potkali jako průvodci raftařů v Grand Canyonu. Dělal mi zadáka. A to je stejné, jako bychom spolu byli ve válce – na raftu se s někým opravdu poznáte. Když jsem o povolení požádal poprvé, tak s tím levice moc nesouhlasila – a pak najednou všechno ustalo. Vnitro se mi rozhodlo povolení udělit, rád bych dodal, že se souhlasem prezidenta. Věnuju se taky větrné energii a s vnitrem spolupracujeme na našich větších projektech. Takže ano, povolení jsem získal díky svým vysoce postaveným kontaktům.“ Tappan zavrtěl hlavou. „Nikdy jsme nezjistili, kdo přišel s těmi námitkami, ale odhaduju, že jsme tím, co se chystáme udělat, nepotěšili někoho v Pentagonu. Ale s odporem přestali dřív, než na sebe mohli upoutat pozornost.“

„Ano,“ souhlasil Bitan. „A proto jsem Lucasovi ukázal, jak si zkontrolovat, jestli v autě nemá výbušné zařízení!“ Pak se svému vtipu hlasitě rozesmál. „Ještě nějaké otázky?“

„Jenom jednu. Když ti mimozemšťani jsou tak technologicky pokročilí, že jsou schopni mezihvězdných cest, jak mohli být tak hloupí, že s kosmickou lodí ztroskotali?“

Bitan se na ni dlouze díval. „Ptal jsem se sám sebe na to samé.“

Následovalo dlouhé ticho.

„A?“ nedala se Nora.

Krátce se usmál. „Jediná odpověď, na kterou jsem přišel, je to, že dokonce i mimozemšťani občas dělají chyby.“

Noru náhle přepadl sílící pocit, že k ní Bitan není upřímný, že má i jinou teorii, kterou jí nechce prozradit.

„Já vím proč,“ vyhrkl najednou Skip.

Všichni se na něj otočili.

„Ti mimozemský piloti prostě nesnesou alkohol.“

Následoval okamžik, během kterého se nikdo nezmohl na slovo. A pak najednou všichni v místnosti vybuchli smíchy. Skip se zazubil a očividně byl sám se sebou spokojený. Nora si pomyslela, že se tu bratr cítí už jako doma.

5

MUŽ S KAŠTANOVÝMI VLASY za sebou opatrně zavřel dveře a seběhl po schodech, pak se – jak měl ve zvyku – zastavil, aby se rozhlédl kolem a nadýchal se ranního vzduchu. Byl svěží jarní den, takový, jakými Virginie odměňovala své obyvatele po chladné a vlhké zimě. Rezidenční ulice byla tichá, úhledné domky stále ještě spaly ve stínu.

Zatímco tam stál a psychicky se připravoval na ranní cestu do práce, zahlédl, jak po schodech u svého domku schází jeho soused Bill Fossert. To bylo neobvyklé: bylo totiž tři čtvrtě na osm a investiční bankéř Bill obvykle do práce jezdil až kolem deváté. Možná měl nějaké časné jednání.

Když ho Fossert uviděl, zarazil se: „Ahoj, Lime.“

Muž s kaštanovými vlasy kývl na pozdrav. „Fosserte.“

„Vypadá to, že zase bude pěkně,“ prohlásil muž a zvedl hlavu, jako by se pohledem mezi propletenými větvemi stromů snažil uhodnout, jaké je počasí.

„Už to tak vypadá,“ odpověděl Lime.

„Ale na víkend se na nás chystá poslední studená fronta téhle zimy.“

„Taky jsem to slyšel.“

„Tak,“ prohlásil soused. „Už musím běžet. Rád jsem tě viděl.“

„Nápodobně.“

Bill Fossert se zastavil u dveří svého auta. „Musíme tě pozvat na večeři,“ zavolał na něj. „Už jsme se hrozně dlouho neviděli.“

Lime, který se v té chvíli už dostal ke svému subaru, se na něj usmál. „To zní skvěle.“

Nastoupil do auta a čekal, zatímco Fossert nastartoval své BMW řady 5,

vycouval z příjezdové cesty a odjel. Kdysi si s Fossertovými celkem rozuměli. Lime ukázal Fossertovi, jak vyměnit svíčku v motoru sněhové frézy, jak odstranit zemní smyčku, která způsobovala šum v jeho drahém audio-systému. Fossertova žena si byla blízká s Caitlyn, hlavně když Caitlyn přišla do jiného stavu. Ale plynul čas a teď už se Lime s Fossertem potkávali jen náhodou – jako třeba dnes –, vyměnili si zdvořilosti a pozvání, která nikdy neuskutečnili.

Napůl si rozeplnul větrovku, nastartoval auto a pak se na sebe podíval ve zpětném zrcátku. Bylo mu sedmatřicet, ale Cait tvrdila, že s jeho obličejem by mu lidé hádali od dvaceti do padesáti. „Vypadáš jako špion,“ smála se. „Máš hezký obličej, ale člověk na něj snadno zapomene.“

Odjel od jejich upraveného domku v koloniálním stylu – byl sice menší než většina domů v ulici, ale s hezkou zahradou. Když dům před třemi lety koupili, Cait – která byla na nejlepší cestě stát se nejmladší partnerkou v jejich právní kanceláři – prohlásila, že je to skvělý dům pro začátek rodinného života, hlavně s ohledem na to, že si brzy pořídí i děťátko. Ale teď, když už byl k dispozici jen jeho příjem, bylo stále obtížnější udržovat krok se všemi těmi Fossertovými v tak drahé čtvrti jako East Falls Church.

Projížděl příjemnými ulicemi, až se dostal na I-66, které místní říkali Custis. Jako obvykle byla doprava dost hustá a vzhledem k tomu, že jeho auto nemělo nejlepší zrychlení, musel čekat skoro třicet vteřin, než mohl zajet do pruhu. Právě subaru bylo součástí úsporných opatření – měl ho prodat už před rokem nebo dvěma. Ale najel s ním 270 tisíc kilometrů a se slušnou pravděpodobností odhadoval, že by mu mohlo odsloužit ještě dalších 50 tisíc.

Zvuky namáhajícího se motoru a rušného provozu kolem mu dělaly společnost, dokud o půl hodiny později z Custisu nesjel na dálnici 120 směrem na jih. Možná by se měl uskromnit, pomyslel si snad posté – ale uskromnit se kde? Téměř celá severovýchodní Virginie byla jedno pře-dražené předměstí, až na menší místa tu a tam, kde umíněně odmítala klesat kriminalita. Samozřejmě by se mohl přestěhovat i někam dál, třeba do Fairfaxu nebo do Springfieldu, anebo by si mohl najít něco v Marylandu. Avšak nesnášel dojíždění a představa, že by denně na cestách strávil ještě víc času, ho tížila jako olovená koule. Navíc si byl jistý, že...

A teď mu myšlenky opět narušilo subaru. Kromě obvyklého nespokojeného hučení začalo pravidelně klapat, a Lime vzhledem k tomu, kolik humvee v bývalém životě opravil, poznal, že to bude rozvodový řemen.

Ještě pár kilometrů pokračoval po dálnici 120 a doufal, že se spletl. Ale to se nestalo: diagnózu potvrdilo několik vadných zážehů motoru. A teď měl dvě možnosti – mohl by to risknout, dorazit až domů a opravit to tam. Ale mohl by si poškodit píst, ohnout ventil, nebo dokonce zničit blok válců a to mu nestálo za to, zvlášť když chce auto, až najede tři sta tisíc kilometrů, ještě prodat.

Což znamená, že bude muset opustit dálnici a zastavit někde na benzince. Teprve pak zjistí, kolik ho tahle legrace bude stát.

Zanádal si pod vousy a z dálnice odbočil při nejbližší možné příležitosti. A tady se na něj konečně usmálo štěstí: sjezd totiž končil v neznámé komerční zóně plné podniků rychlého občerstvení, laciných motelů a... benzinových pump a servisů. Kdyby bydlel tady, přemítal, dojíždění by bylo mnohem snazší. A taky dostupnější. Ale samozřejmě to bylo jedno z těch míst, kde nikdo nechtěl bydlet, takže investice do zdejších nemovitostí by se úplně nevyplatila.

Jel kolem několika budov a hledal benzinovou pumpu, která by byla spojená s nadějně vypadajícím servisem. Nakonec si vybral podnik na druhé straně čtyřproudé silnice, u něhož stál ještě obchod s potravinami, vše se rozkládalo vedle potoka, co vypadal opuštěně. Zastavil vedle dílny – auta tam byla na zvedácích, ale nikde nebyl vidět žádný automechanik. Tak si zapnul bundu a vyrazil do obchodu.

A právě v ten okamžik zjistil, že mu štěstí zas tak nepřeje – že je to spíše začátek velmi špatného dne.

Ještě dřív, než se za ním zavřely prosklené dveře, si uvědomil, že tu právě probíhá loupežné přepadení. Těsně před prodejním pultem totiž stál vyhublý muž s rozčuchanými vlasy a zmuchlaným oblečením. Pistolí střídavě mířil na pokladního a na menší skupinku lidí – dva automechaniky, postaršího zákazníka a zřejmě dalšího pracovníka dílny, kteří se choulili těsně vedle sebe na druhém konci pultu.

Když se ozval zvonek na dveřích, muž se prudce otočil a ruka s pistolí